

תְּחִלָּתוֹ

אמנם לעולם גוון התכלת הנוטה לגוון השחור הוא סוד דיני הנקבה שהם כנגד

רחמי ז"א שהוא גוון לבן.

זכויותיו וחובותיו של האדם רשומים על עצמותיו כי הגוף עתיד לקום בתחיה

ע"י העצמות

וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְנוֹפֵא עַל גְּרָמִין עֲתִיד לְמִיקָם וְלֹא רַק מִטַּעַם

זה נחקקים עוונותיו על עצמותיו, אלא יש בדבר עוד טעם והוא שהגוף עתיד לקום

בתחייה ע"י העצמות. וּבְגִין דָּא זְכוּוֹי וְחוּבוּי חֲקוּקִין עַל גְּרָמִין

דִּילִיָּהּ, וְאִם יִזְכָּה יְקוּם גּוֹפֵא עַל גְּרָמִין דִּילִיָּהּ. וְאִי לֹא,

לֹא יְקוּם, וְלֹא יִהְיֶה תַּחֲיִית הַמֵּתִים ומשום כך זכויותיו

ועוונותיו חקוקים על עצמותיו, ולכן אם הוא יזכה לכך, אז הגוף יקום מחמת זכויותיו

החקוקות על עצמותיו, ואם לאו הוא לא יקום והוא לא יהיה בתחיית המתים[ורלב]. וְלֹא

אור הרשב"י

העבירות של האדם, שעליהם נענש שלא לקום בזמן התחיה, כמו שאמר הכתוב כספו בנשך נתן חיו לא יחיה. והטעם הוא, כי אותם העבירות גורמות שאותו החיות והרוחניות המועט הנשאר בעצמות כנוכר, שיסתלק משם, ויתייבש לחלוחותם, ולא יחיו בתחית המתים. הפך מפסוק ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוה והבן זה.

וזהו סוד פסוק העצמות היבשות הנז' בנבואת יחזקאל, ואמרו רבותינו ז"ל, שהראה לו בהם עצמות איש אחד יבישות בתכלית האחרון, ולא קם בתחיה ההיא, לסבת כי בנשך נתן

[ורלב] ובענין זה איתא בשער ההקדמות – דף כו עמוד א' ובעת מיתתו גופו שב אל העפר, אל הארץ כשהיה, ונפשו ורוחו עולים ושבים אל האלהים אשר נתנם. אמנם מוכרח הוא, שנשאר תוך הגוף ההוא הבלא דגרמי, השורה על העצמות בקבר, בסוד ועצמותיך יחליץ, כנוכר בפרשת שלח לך דף קס"ט ע"ש. גם נתבאר אצלינו בשער המצות, בפרשת פנחס, בדרוש מצות הירושה ועי"ש, איך תועלת זה ההבלא דגרמי הוא, לסבת שיהיה קצת חיות קיים בעצמות ההם, נמשך בהם עד זמן תחית המתים. וזהו סוד אותם

הלימוד היומני

עוד, אֵלֶּא תִּרְיִן סְהַדִּין אֵינּוּן עַל בַּר נָשׁ, עֵינֵי רֹאֵה וְאוּזֵן שׁוֹמְעַת, וּבֵית דִּין סוֹפֵר, וְדָן חוֹבֵי וְלֹא דֵי שְׁקִירוֹת לִיבּוֹ וְאִבְרֵי מַעֲדִים עֲלֵיו מֵאַחַר שֶׁהָאִדָּם קָרׁוּב אֲצֵל עֲצֻמוֹ, וּמִשׁוּם כִּךְ מַעֲדִים עֲלֵיו גַּם עֵינֵי רֹאֵה דַחְכְּמָה וְאוּזֵן שׁוֹמְעַת דְּבִינָה, וְהַבֵּית דִּין סוֹפֵר דַּחְגֵּי דַנִּים אֶת עׁוֹנוֹתֵיו. וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא שְׁמִשָּׁא וְסִיְהָרָא סְהַדִּין עַל בַּר נָשׁ, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בְּכֶסֶה לְיוֹם חֲנֻנוֹ וְכֵן מַעֲדִים עֲלֵיו גַּם הַשֶּׁמֶשׁ וְהִירַח וְכֻמוֹ שֶׁלְּמַדְנוּ בְּבִיאוֹר מִשׁׁכׁ תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ וְגו'. מֵאִי בְּכֶסֶה כִּי הִנֵּה מִהוּ סוּד בְּכֶסֶה. בְּיֹמָא דְּסִיְהָרָא מְתַכְּסָה אֵלֶּא הוּא חַג הַחֵל בְּרֵאשׁ חוֹדֶשׁ שֶׁהַלְּבָנָה מִתְּכַסֶּה בּוֹ [וְרַגְלָא]. וְאַמְאֵי מְתַכְּסֵת וְלִמָּה הִיא מִתְּכַסֶּת בּוֹ. בְּגִין דְּכַד מְטִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יִיתִי סְמָאֵל לְמַתְּבַע דִּינָא לְבַנְיֵי קַמֵּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלֶּא הוּא מֵאַחַר שֶׁכֹּאשֶׁר מַגִּיעַ יוֹם הַדִּין שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אִזּוֹ בָּא הַסְּמָאֵל בְּכַדִּי לְתַבּוּעַ דִּין לְבַנְיֵי הַמְּלָכוֹת מִלְּפָנֵי הַקַּב״ה בִּינָה, וְהוּא יִימָא לִיְהִי דֵּיִיתִי סְהַדִּין וְאִזּוֹ הַקַּב״ה בִּינָה אוֹמֵר לוֹ שִׁיבֵי אִב׳ עֲדִים עַל עׁוֹנוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְהוּא יִיתִי לְשִׁמְשָׁא עֲפִיּהּ. אִזּוֹ לְמִיִּיתִי סִיְהָרָא, וְהִיא מְתַכְּסָא וְאִזּוֹ הוּא הוֹלֵךְ לְהַבִּיא אֶת הַשֶּׁמֶשׁ ד״א שִׁיעִיד שֶׁהוּא נִפְגַּם מִעׁוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֹאשֶׁר הוּא הוֹלֵךְ לְהַבִּיא אֶת הַלְּבָנָה דְּמַלְכוֹת לְהַעֲדִיד שְׁגָם הִיא נִפְגַּמָה

אור הרשב"י

[רגל] כדאיתא בביצה דף טז עמוד א' אמר רבי אבהו: מאי קראה - תקעו בחדש שופר בכסה ליום חננו, איזהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה.

וכו'. גם בכח אלו הנצוצות של חיות ואור שנשאר תוך העצמות בהם יודעים המתים ומספרים זב"ז כנזכר בדברי ר"ל בגמרא ובספר הזוהר.

הלימוד היומני

בעוונות בית ישראל, היא מתכסה ונעלמת בכדי שבתוך כך ישובו בתשובה ישראל בניה.
בְּאֵן אֶתֶר מִתְכַּסֶּת ובאיזה מקום היא מתכסת. **אֵלָא סְלִיקַת,**
לְהוּא אֶתֶר, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ בְּמַכְסָה מִמְּדָ אֶל תְּחִקּוּר,
לְפִיּוּסָא לִיהּ עַל בְּנֵהָא אלא היא עולה לאותו מקום הכתר שנאמר בו
 במכוסה ממך אל תחקור והוא בכדי לפייסו על ישראל בניה, וכאשר היא עולה לכתר אין
 הפגם נראה בה כלל, והיא מתלבנת שם מכל השחרות ע"י האור העליון, וזה נעשה מכח
 התשובה והווידויים שמקדימים ישראל שע"כ נטהרת המלכות ועולה למעלה, ועי"כ אין
 עוונותיהם נמסרים ביד הסמא"ל אלא נידונים בינם לבין קונם (רמ"ק).

הקב"ה ציוה להעיד כמו השכינה שמעידה

וְהָאִי הוּא דְאֶמַר קָרָא, תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם
חֲגִינוּ. לְאֶתֶר דְּבִיהּ סְלִיקַת שְׂכִינְתָא, דְּאֶתְמַר
בֵּיהּ וּבְמַכְסָה מִמְּדָ אֶל תְּחִקּוּר ומשום כך אמר הכתוב תקעו וגו' וסוד
 הדבר הוא לצורך השכינה שהתכסתה ועלתה לכתר שנאמר בו ובמכוסה ממך אל תחקור.
וְחֻזְבִּין בְּאֶתְכַסְיָא, תַּמָּן צָרִיד לְמִידָן בֵּינוּ לְבִין קוֹנוֹ
 ועי"כ העוונות המכוסים של בן אדם למקום נידונים בינם ובין קונם. **וְחֻזְבִּין**
בְּאֶתְגַּלְיָא דְעָבַד לֹזֵן, אֶתְמַר (משלי כח) מְכַסֶּה פִשְׁעֵיו לֹא
יִצְלִיחַ והעוונות הגלויים של בן אדם לחברו, נאמר בהם 'מכסה פשעיו לא יצליח',
 מאחר שלא מתכפר לו עד שירצה את חברו[רלד]. **דְּשְׂכִינְתָא מְסֻרָא**

אור הרשב"י

[רלד] כדאיתא ביומא דף פה עמוד ב' עבירות שבין אדם למקום - יום הכפורים

הלימוד היומני

דְּכַתֵּר אִיהִי עֲלֵמָא דְאַתְפְּסִיא כִּי הִנֵּה הַשְּׂכִינָה בַעֲלִייתָהּ לַכֹּתֵר הוּא סוּד
 הָעוֹלָם הַמְּכוּסָה וּמְשוּם כִּךְ בּוֹזָה מִתְּכַפְּרִים הָעוֹנוֹת הַמְּכוּסִים שֶׁל בֵּין אָדָם לַמְּקוֹם,
 וְאוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מְתַנִּיתִין, וְעָרִיךְ בַּר נֶשׁ לְחַפְּרָא לָהּ
 לְהֵהוּא אֶתְרָא. בְּהֵהוּא זְמַנָּא מְטִי זְמַנָּא דְרַחֲמִי, וְאַעֲבַר
 דִּינָא וּבּוֹזָה בִּיאָרוּ בַעֲלֵי הַמְּשָׁנָה וְאָמְרוּ שְׂצִירְךָ הָאָדָם לַחֲבֵר אֶת הַשְּׂכִינָה בַתְּשׁוּבָתוֹ לְאוֹתוֹ
 מְקוֹם הַכֹּתֵר שְׁעִ"כּ הִיא תִּתְּלַבֵּן מִשְׁחָרִירוֹת עוֹנוֹתָיו, וּבּוֹזָה מִתְּעוֹרְרִים הַרְחָמִים וּמְעַבְרִים
 וּמִמַּתְקִים אֶת הַדִּינִים מַעֲלִיו. וּבְגִין דָּא לְחַבְּרִיהָ אָמַר לְזַפְּתָהּ לִיָּהּ
 בְּעֵדוּתֶיהָ, אֲבָל לְרָשָׁע אֵין מְזַכִּין לוֹ וּמְשׁוּם כִּךְ צִיּוּהָ הַקַּב"ה לְהַעֲיֵד
 לַחֲבֵרוֹ הַצַּדִּיק בְּכַדִּי לִזְכוֹת אוֹתוֹ ע"י עֵדוּתוֹ, כְּדוֹגְמַת הַמַּלְכוּת הָעוֹלָה לַכֹּתֵר שֶׁהִיא מַעֲיֵדָה
 לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל הַצַּדִּיקִים שֶׁשָּׁבוּ בַתְּשׁוּבָה, אֲמָנָם לְרַשְׁעִים שֶׁהֵם הַמִּינִים וְהַמְּשׁוּמָדִים
 וְהַאֲפִיקוֹרְסִים אֵין מְזַכִּין לָהֶם כֻּלָּל (רמ"ק).

הַקַּב"ה וְהַשְּׂכִינָה מַעֲיֵדִים עַל הָאָדָם

וְעוֹד, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ סְהָדִין עַל בַּר נֶשׁ
 וּכְן הַקַּב"ה וְהַשְּׂכִינָה זֹ"ן מַעֲיֵדִים עֲלָיו, וְהָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים

אֹר הַרְשָׁב"י

וּבִיּוֹמָא דָּף פּוּ עֵמוּד ב' אָמַר רַב יְהוּדָה: רַב
 רַמִּי, כְּתִיב אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִשְׁעָ כִּסּוּי הַטָּאָה
 וְכְתִיב מִכְּסָה פִשְׁעִיו לֹא יִצְלִיחַ! לֹא קָשִׁיא: הָא
 בַּחֲטָא מְפּוֹרְסָם, הָא – בַּחֲטָא שְׂאִינוּ מְפּוֹרְסָם.
 רַב זוֹטְרָא בַר טוֹבִיָּה אָמַר רַב נַחֲמָן: כֹּאן –
 בַּעֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לַחֲבִירוֹ, כֹּאן – בַּעֲבִירוֹת
 שְׁבִין אָדָם לַמְּקוֹם.

מְכַפֵּר, עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לַחֲבִירוֹ – אֵין יוֹם
 הַכְּפּוֹרִים מְכַפֵּר, עַד שִׁירְצָה אֶת חֲבִירוֹ. דְּרַשׁ
 רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה: מְכַל חַטָּאתִיכֶם לִפְנֵי ה'
 תִּטְהַרוּ עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לַמְּקוֹם – יוֹם
 הַכְּפּוֹרִים מְכַפֵּר, עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לַחֲבִירוֹ
 – אֵין יוֹם הַכְּפּוֹרִים מְכַפֵּר, עַד שִׁירְצָה אֶת
 חֲבִירוֹ.

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי